

Hugo Bouter

# Tot Mozes gedoopt in de wolk en in de zee

*‘Hij nam de wolkkolom overdag en de vuurkolom in de nacht niet weg voor de aanblik van het volk’.*

*‘Want ik wil niet, broeders, dat u onbekend is, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee zijn heengegaan, allen tot Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee’.*

Exodus 13:22; 1 Korinthiërs 10:1-2

---

## Met Christus begraven in de doop

Paulus verwijst in 1 Korinthiërs 10 naar de doortocht van de Israëlieten door de Schelfzee, waarbij het volk ‘tot Mozes gedoopt werd’ en voorgoed werd verbonden met hun verlosser en leidsman. Aan de overzijde aangekomen, zagen de Israëlieten de Egyptenaren dood op de oever van de zee liggen. Toen vreesde het volk de HEERE en zij geloofden in de HEERE en in Mozes, Zijn knecht (Ex. 14:29-31). Zij werden ‘tot Mozes gedoopt’ in de zee, met hem één gemaakt in de doodswateren die hij doormidden spleet. Zij werden op die manier bij hun leider gevoegd, en in het geloof met hem verenigd.

De toepassing hiervan op ons als christenen is niet moeilijk, zoals het begin van Romeinen 6 laat zien. Wij zijn gedoopt tot de dood van Christus, met Hem verenigd in het ‘watergraf’. Verder zijn wij door de doop ook bij Hem gevoegd als de overste Leidsman en Voleinder van het geloof (Hebr. 12:2). Want Hij is niet in het graf gebleven, de dood kon Hem niet vasthouden. Hij is als de grote Herder van de

schapen door God uit de doden teruggebracht (Hebr. 13:20), en Hij leidt de Zijnen nu door de wereld, die voor het geloof een 'woestijn' is geworden.

De Israëlieten werden echter tot Mozes gedoopt 'in de wolk en in de zee'. De wolk, d.i. de wolk- en vuurkolom waarin God woonde, staat hier *voorop*. Dat is niet zonder betekenis, zeker als het gaat om de toepassing voor ons als christenen. De wolk spreekt namelijk van de doop met (of: in) de Heilige Geest, terwijl de zee spreekt van de waterdoop. Deze twee 'dopen' horen bij elkaar. Zonder innerlijk met Christus verbonden te zijn door de Heilige Geest, is de waterdoop slechts een uiterlijke, rituele handeling. Maar als wij het evangelie hebben gehoord en met een gelovig hart hebben aangenomen, dan worden wij verzegeld met de Heilige Geest en dient de band met de gestorven en opgestane Christus ook tot uitdrukking te worden gebracht in de waterdoop.

Het boek Handelingen laat zien dat de gelovigen uit de volken op grond van het geloof in Christus onmiddellijk de Geest ontvingen en in aansluiting daarop de waterdoop ondergingen (Hand. 10-11). De Geest verbindt ons *innerlijk* met Christus, want als vernieuwde mensen zijn wij één geest met Hem (1 Kor. 6:17). Maar wij stellen ons door de waterdoop ook publiekelijk onder Zijn gezag en nemen radicaal afscheid van een wereld die onder het oordeel ligt.

## De plaats van de Sjechina in het boek Exodus

Laten wij nu de plaatsen in het boek Exodus onderzoeken, waar sprake is van de wolk- en vuurkolom die het volk van God begeleidde tijdens de woestijnreis. De bijzondere band tussen de Sjechina, d.i. de goddelijke tegenwoordigheid, het volk en hun aanvoerder Mozes wordt hierdoor nader belicht. De positie van de wolk is telkens van groot belang:

(1) *Bij de uittocht ging de wolk voor hen uit om hen te leiden op de weg* (Ex. 13:21-22). De HEERE ging voor hen uit, overdag in de wolkkolom en 's nachts in de vuurkolom om hun licht te geven. Dit spreekt van *de leiding van en de verlichting door de Geest van God* in de 'woestijn' van het leven hier op aarde (vgl. Rom. 8:14vv.).

(2) *Bij de doortocht door de zee veranderde de plaats van de wolk*. God maakte scheiding tussen het leger van de Egyptenaren en dat van de Israëlieten, zodat de een de ander niet kon naderen (Ex. 14:19-20, 24-25). Dit spreekt van *bescherming en verlossing in het conflict met de vijand*, de volkomen overwinning die (nieuwtestamentisch gezien) in en door Christus behaald is. Het heil des Heren is

zeker en vast. Er is geen veroordeling meer voor hen die in Christus zijn (Rom. 8:1-2). De dood van Christus scheidt ons van de wereld waarop Gods toorn rust.

De exodus uit Egypte smeedde ook een onverbreekelijke band met Mozes, Gods knecht (Ex. 14:31), zodat de Israëlieten samen met hem de lofzang konden aanheffen aan de overzijde van de Schelfzee (Ex. 15:1vv.). De jubelzang van de bevrijding weerklinkt ook in Romeinen 8. De Heer zingt de lofzang te midden van de Zijnen. Door de Geest van het zoonschap die wij hebben ontvangen, roepen wij aanbeddend: Abba, Vader!

(3) De praktijkervaringen in de woestijn waren niet altijd verheffend. Er ontstond al gauw gemor tegen Mozes en Aäron, in feite tegen de HEERE Zelf (Ex. 16:2-12). Dit is een beeld van *het bedroeven en het weerstaan van de Geest* (vgl. Hand. 7:51; Ef. 1:13; 4:30). *De heerlijkheid van de Heere verscheen echter in de wolk aan de rand van de woestijn*, en God opende om zo te zeggen de sluizen van de hemel: Hij gaf Zijn volk vlees en brood. Nehemia 9 refereert aan Exodus 16 en brengt de leiding van de wolk en de Geest in verbinding met de gave van het manna, het brood uit de hemel: 'Uw goede Geest hebt U gegeven (...). Uw manna hebt U hun mond niet onthouden' (Neh. 9:19-20). Er blijft toch een sabbatsrust over voor het volk van God, zoals in Exodus 16 al wordt aangegeven.

(4) In Mozes op de berg hebben wij een bijzonder beeld van de *gemeenschap van de Heilige Geest* (Ex. 24:15-18; 2 Kor. 13:13). *Mozes ging de wolk in, die de berg Sinaï bedekte*. Dit is een beeld van de positie van de verheerlijkte Heiland in de directe tegenwoordigheid van God. God heeft Hem 'in Zichzelf verheerlijkt' (Joh. 13:32). Ook in het Nieuwe Testament is dit de positie van Mozes (Luk. 9:34 – 'toen zij de wolk ingingen'). Het spreekt voor ons van de christelijke positie, want de gelovige is in de Middelaar – de geliefde Zoon – aangenaam gemaakt vóór God (Ef. 1:3-6).

(5) Na de afgoderij met het gouden kalf was *de plaats van Mozes, alsmede van de wolkkolom, echter buiten het kamp*. De gemeenschap van de Heilige Geest leidt tot scheiding van kwaad. Mozes nam afstand van de ongerechtigheid van het volk en spande een tent voor zich uit ver buiten het kamp. *Daar daalde de wolkkolom neer, aan de ingang van de tent van ontmoeting*, en daar sprak de HEERE met Mozes van aangezicht tot aangezicht, zoals iemand spreekt met zijn vriend. Na de verwerping van de Messias was de plaats van de gelovige Hebreeën eveneens buiten de poort, buiten het Joodse kamp (Ex. 33:7-11; vgl. 2 Kor. 6:14-18; Hebr. 13:13).

(6) De plaats van de ontmoeting met God, in afzondering van kwaad, is echter een bijzondere plaats – zowel op de berg als in de tent van ontmoeting. *Daar toont Hij namelijk Zijn grote heerlijkheid*. Het gezicht van Mozes straalde en weerkaatste

telkens Gods glorie (het slot van Ex. 34 verwijst duidelijk naar het gebeuren in de tent van ontmoeting). De wolkkolom daalde neer en bleef staan aan de ingang van de tent. Mozes representeert hier de nieuwtestamentische gelovige, die vrije toegang heeft tot het hemelse heiligdom. Want wij allen, die evenals Mozes met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heere mogen aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heere, de Geest (Ex. 34:33-35; vgl. 2 Kor. 3:1-18).

(7) Ten slotte hebben wij aan het einde van het boek Exodus een mooi beeld van *de vervulling met de Geest*. *De wolk bedekte de tent van ontmoeting, en de heerlijkheid van de Heere vervulde de tabernakel* (Ex. 40:33-38; vgl. Ef. 3:16vv.; 5:18-19). De vervulling met Gods Geest is zowel gave als opdracht (vgl. Kol. 3:16). En er is zowel een *collectief* als een *persoonlijk* aspect: de Geest vervult het hele huis (de gemeente), terwijl ook de individuele gelovige een tempel van de Geest is (1 Kor. 3:16; 6:19).

---

